

for den daværende departementschef i ministeriet, under hvem politivæsenet da sorterede.

Der foreligger fra finansministeriet en udtalelse, der er egnet til at belyse forholdet mellem de ydelser, der er omtalt i forespørgslen, og tilsvarende ydelser af statskassen. Udtalelsen, der er af 3. september i år, er indhentet af justitsministeriet i anledning af en brevveksling med 3. revisionsdepartement, en brevveksling, som jeg vil vende tilbage til. Finansministeriet udtaler — jeg beder om tilladelse til her og lidt senere at bruge enkelte citater —:

„Efter finansministeriets opfattelse er ydelsen af de nævnte lån til forskellige tjenestemænd i justitsministeriet sket efter retningslinjer, der harmonerer med den fremgangsmåde, som følges ved finansministeriets praktisering af den eksisterende udlånsordning i øvrigt, jfr. finansministeriets cirkulære af 20. oktober 1955 om anskaffelse m. v. af tjensteautomobiler samt om lån til anskaffelse af motorkøretøjer til tjenstlig brug.

Endvidere finder man, at det efter omfanget og karakteren af de til departementschefembedet henlagte opgaver må anses for rimeligt og hensigtsmæssigt, dels at der er givet departementschefen tilladelse til regelmæssig benyttelse af eget befordringsmiddel til tjensterejser, dels at der er tillagt ham en fast befordringsgodtgørelse. Men mener, at der herved må lægges vægt på ønskeligheden af, at departementschefen ud over den kørsel, som egentlige tjensterejser giver anledning til, personlig har nøje føling med og kan indhente erfaring vedrørende de efterhånden meget komplicerede trafikale problemer. Den fastsatte godtgørelse svarer til en gennemsnitlig årlig kørsel på ca. 11 000 km honoreret med den ved finansministeriets cirkulære af 12. april 1960 fastsatte sædvanlige kilometertakst for regelmæssig benyttelse af eget befordringsmiddel på tjensterejser, og finansministeriet finder ikke, at der kan rejses indvendinger mod et sådant beregningsgrundlag under hensyn til den særlige baggrund for fastsættelsen af befordringsgodtgørelsen i det foreliggende tilfælde.“

Da jeg finder, at det er klart i ministeriets interesse, at dets departementschef har en vogn til disposition, er der herefter næppe for mig nogen grund til at føje noget til finansministeriets argumentation. Under disse omstændigheder har da to forskellige ordninger kunnet komme på tale. Man kunne stille en af politiets vogne til rådighed for departementschefen, eller man kunne træffe den i forespørgslen omhandlede ordning. Den sidste må antages at være den billigste for det offentlige.“

I justitsministeriet havde man af grunde, som ministeren nærmere gjorde rede for, valgt at lade de omhandlede ydelser afholde af politikassen i stedet for af statskassen. Fra finansministeriet har man imidlertid i den nævnte brevveksling herom udtalt:

„Et andet spørgsmål er, om de omhandlede lån og den nævnte